

баща ти.“ Лила заплакала и отишла си.

— За една минута сичкото село иско-
кнало на улицата, и сѣки припкалъ камъ
Хаджи Генчовата къща: кой съ фенеръ,
кой съ свѣщъ, кой съ пушка, кой съ колъ,
кой съ ржженъ, кой съ кобилицата, чега-
то сичките тие юнаци са събирале да са
биятъ съ султанските низаме, или да из-
биятъ побѣснѣлите кучета.

— Ето обирачътъ, селѣне, земете го,
водете го, бийте го, затворете го въ ко-
накѣтъ; той насмалко щеше да ма зако-
ли, той щеше душицата ми да земе, ви-
калъ камъ селѣните Хаджи Генчо и влѣ-
калъ Павлина; но селѣните стоѣле на мѣ-
стата си, мигале, като тѣлета, и гледале
равнодушно: тая челядъ, която са пригото-
вяла да земе Силистра на юрушъ, раз-
брала каква е работата и рѣшила са да
бѣде неутрална. Дошле сейменете, билюк-
башиятъ и агата, вжрзале Павлину и рж-
цете и краката, и завѣле го въ конакѣтъ
съ викове и съ шумотевица.